

Πάτησε καὶ τὸ κρούσταλλο κι' ἀνάβρυσε τεραῖτι
 Κι' ἔρρουσε* μέσο' στὴ λαγκαδιὰ καὶ ωτῆσε κλαράκι :
 —Τάχα μᾶς ἥρθε ἡ Ἀροῦξη, τῶμοοφο καλοκαῖτο ;
 Τὸν νοιάστηκε ὁ ξηρόλακκας καὶ κέντησε τὴ φτέρη
 Κι' ἔσμη βρυσούλα ἀπόμερα πικρὸν καῦμό χει στήσει :
 —Νῦνθε καὶ νῦνδωτε ὁ Θεὸς ἐδῶ νὰ γιοματίσῃ,
 Νὰ μὲ γεντῆ καὶ νὰ λονστῆ, νὰ φυάσῃ τὰ μαλλιά του,
 Νὰ ἰσπιώσῃ τὸ κανάλι μου, νὰ πάρω τῶνομά του.
 Κι' ἐκείδος ἀστράφτει στὶς λογγιές, πετάει στὶς βαλαώδαις
 Καὶ μέσο' στὸν κάμπο ἔχυθηκε τὶς αὐγινὲς τὶς ὄραις.
 *Αλαλη στέκει ἡ ἀργατιὰ μὲ τὸ τσαπί στὸ χέρι :
 Ποιός νῦνε καὶ ποῦθ' ἔρχεται ; κανένας δὲν τὸ ξέρει.
 Καλοτυχᾶν' τὰ γειάτα του καὶ τάπι του θναμάζουν,
 Τὸν λένε νυφοδιαλεχτή, προξενητή τὸν τάζουν,
 Συνραφοτιῶνται οἱ κοπελίες καὶ πιάνεται ἡ φωνή τους !
 *Ἄχ ! νῦνταν καὶ νὰ πέξενε στὴν πόρτα τὴ δική τους !
 Κι' αὐτὸς σὲ ρούγα δὲ θωράει, δὲν παίρνει μονοπάτι,
 Σὲ παραβόλαν ὡς πατάει κοντοχρατάει τάπι,
 Καλεῖ μὲ τὸ μαντῆλι του ζευγάδες καὶ σκαφτιάδες,
 Τζοπαναραϊόνς ποῦ κλάσιζαν μέσο' στὶς δεντροκοφάδες,
 Σουράει κατ' ἀνάρροφαχα, ζερβιά - δεξιά του κράζει,
 Γυροβολιάζουν τ' ἄτι του, κρυφὰ τους κονθεντιάζει,
 Σφίγγει ξανὰ τὰ γκέμια του κι' εὐτὺς καλοστρατίζει.
 Στὴν τσάπα καὶ στ' ἀλέτοι τῆς ἡ ἀργατιὰ γνοίζει,
 Αγαλινὰ περπάταγαν σκυμμένοι κάτ' τὸ χῶμα,
 Τό κάθε μάτι νείρεται, δὲν ἀρασαίρει στόμα.
 Κι' ἔνας ζενγᾶς ἀπόμερος ὡς γύρονται στὸ ζευγάδι
 Ξάφρω στὴ μέση του ἄπλωσε κι' ἔλνει τὸ ζωνάρι,
 Τὸ σφιχτοδένει σὲ κλαρὶ κάτ' τὰ βουνὰ ἀγναντεύει
 Καὶ γύρα στὸ δεντρόκοφο λομόναχος χορεύει :
 «Βελούχια μου παράμοοφα κι' Ὁξειὲς ζωγραφισμένες,
 Λινῶστε τὰ χιόνια γλήγορα νὰ χορταριάσῃ ὁ τόπος,
 Τ' ἔχουν οἱ κλέφτες σύναξι γιὰ μακρυνὸ ταξεῖδι».

* ἔρρουσε — ἔρρευσε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

Η ΑΠΕΙΡΙΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

«Η ἐπιστήμη ἔως τώρα μόλις ἔχει ἀνακαλύψει 142 ἐκατομμύρια ἀστέρων
 ἀνὰ τὸ ἄπειρον ! Πόσα ἀρά γε δισεκατομμύρια ἀκόμη τῆς εἶνε ἄγνωστα !

*

«Υπελογίσθη δτι, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ διανύσῃ τις δι' αεροπλάνου τὸ
 μεταξὺ Γῆς καὶ Ἡλίου διάστημα, θὰ ἔχρειάζετο πρὸς τοῦτο 280 ὅλο-
 κληρα ἔτη !